

UN POBLE ESTA NAIXENT

Ho sabieu? Molt aprop de nosaltres. En una de les més afavorides raconades del nostre Vallès. A baix, les noves urbanitzacions de Riells. A dalt, com posant-se de puntetes per mirar el nou poble, les velles cases de Sant Feliu. De moment han nascut sis estatges. N'hi hauran més de vint. Com veieu, un poble petit. En castellà en diuen «aldea». Miro el diccionari, i la versió és: «llogaret»; però no m'agrada. Catalantizo la paraula: aldea. Amb tot, no és una «aldea» com les altres. És molt diferent. És quelcom desconegut entre els homes. És quelcom meravellós, amb caire de miracle «humà». És un petit poble infantil, és a dir, curull de nens i nenes, fills orfes de pares separats o tarats moralment, i que aquí estan agermanats, vivint en grups dins de cada casa. Cada grup, de 8 o 9 «germans» amb la seva «mare». (M'enteneu, oi?). Vivint la seva pròpia vida «familiar», independent de les altres cases de l'«aldea». Però tots amics, formant veritablement un poble unit, ferm, lliure... Si no estiguessin aquí, en aquest poble nou, potser viurien en un asil, maltractats per la mateixa societat que els ha traumatitzat i ha permès la seva desintegració familiar. Viurien tancats, massificats, sense convivència social, sense possibilitats d'integrar-se a la societat que els ha rebutjat. Aquí no. Quan m'hi arribava, part de la mainada de Sant Feliu jugava amb aquests habitants —de 2 a 15 anys—, fent gatzara per les senderoles que s'obren entre els jardins i les cases. I tots puguen a les escoles de Sant Feliu i corretegen per la plaça i els carrers. Hi han fet molts amics. Ara són nois i noies normals. Sense ser vergonyosament assenyalats. Són o seran com els nostres fills, trobant l'estimació i l'amistat que busquen.

Quan vaig anar descobrint tota la grandiositat d'aquesta obra: «ALDEAS INFANTILES S.O.S.», enmig d'aquell acollidor paisatge, entre aquells nous estatges entranyables (aneu-hi a visitar-los), vaig arribar a pensar, químicament, que l'era de la pau estava posant-se dempeus. ¡L'era de la Pau! Potser aquesta és la primera pedra o la que fa cent, perquè diuen que n'hi ha més de 90 de pobles així arreu del món. I de cop he deixat de pensar en el Viet-Nam i en Palestina, i en els pares que abandonen a llurs fills, i en la discriminació racial... Perquè aquí, en una de les cases, hi ha una «familia» que té un «germanet» NEGRE, de cabells frondosament arrissats... I la «mare» i els «germans» blancs el tracten amb la màxima estimació (No era així l'AMOR que predicava el Crist?). M'he arribat fins a la casa del «pare» de tots. La mainada li diu: «el nostre Director». És així: pare, amic, conseller. I parlant amb ell, encara hi descobreixes quelcom inexplicable: un amor profundíssim, una preocupació constant per la trentena de nens i nenes que conviuen, de moment, a la «aldea» de la pau. Es diu Dr. César Muñoz. La seva esposa —que «sent» com ell— l'acompanya. I ell es posa a xerrar i xerrar... Entén el català, el xampurreja, però prefereix expressar-se en castellà...

«Yo agradezco a la Revista RONSANA la ocasión que me brinda de poder hablar de ALDEAS INFANTILES S.O.S., convencido de que cuando el próximo

número salga a la calle, más personas podrán conocer, aunque sólo sea escuetamente, qué es una ALDEA S.O.S. Tendremos más amigos, más simpatizantes; nuestra comunidad se ampliará.

»Hace ya veintitrés años que el Dr. Hermann Gmeiner, fundó en Austria la primera Aldea, con una idea fundamental: que el niño abandonado o huérfano pueda vivir, dentro de su familia, como un niño normal.

»Estos niños van creciendo dentro de un auténtico ambiente de familia, con su madre, entre hermanos, y con una figura paterna representada por el Director de la Aldea.

»Su afectividad no será enfermiza. Su encaje en la sociedad será normal. Algunos entran con meses, otros con tres, siete años. La edad tope es diez años, aunque se estudian los casos especiales.

»La célula de las Aldeas S.O.S. es la misma que la de la sociedad mundial: la familia. Cada familia está formada por un número variable de hermanos, máximo de nueve. Al frente de ella, una mujer soltera o viuda sin hijos. Tras una detenida selección y un periodo de prueba (de ciento cuarenta candidatas sólo se han seleccionado a cuatro) representa la figura materna.

»El cómo se integran dentro de cada familia con sus hermanos, con su madre, es difícil de contarlo, hay que verlo, vivirlo.

»La figura paterna la representa el Director de la Aldea, que es al mismo tiempo el consejero de las madres y el responsable general de la organización de ésta.

»Cada Aldea S.O.S. admite un número variable de familias, de hogares, entre quince y veinte. Aquí en San Feliu de Codinas tenemos construidas seis casas. Cinco están ya habitadas: tres por familias de Aldeas, una por mi propia familia y otra es la reservada a casa comunitaria, donde se instalan los servicios generales de lavandería, almacenes, etc., y donde residen las aspirantes a madres. La vacía pronto se llenará de alegría, de calor humano.

»Las Aldeas se mantienen a base de los donativos que los suscriptores nos entregan.

»Esta de San Feliu de Codinas es la primera de España, aunque no será la única. En Vigo tenemos ya unos terrenos, pero como es normal no se comenzarán las obras, hasta finalizar ésta.

»Y así, poco a poco, iremos construyendo nuestra Aldea, en donde niños de diversas procedencias se hermanan dentro de su familia, dentro de su Aldea, de su pueblo y se preparan para el día de mañana ser ciudadanos de éste nuestro mundo.»

Així és aquesta obra d'important i així són les persones que la porten a terme. Agraïm l'atenció del Dr. Muñoz i li desitgem molt d'èxit en aquest humanitari treball.

M. E. i P.

Estación de Servicio

Sta. Eulalia, s.a.

